



22 Mart, O'ndan zâhiren uzak ve ayrı kaldığımız günü işâret ediyor. Kendileri'ni minnet, rahmet ve hasretle anıyoruz.

Şarkıyı bilirsiniz:

"Bir ömrü senin uğruna rüyâ gibi verdim" der.

Evet... Koca bir ömrü bize verdi... Şimdi, bakınca rüyâ gibi geliyor.

Hâlbuki hiç de rüyâ değildi.

Sizleri ne kadar çok seviyorum, ah bir bilseniz!

Çünkü, O da çok seviyordu. Ve hepimiz O'nun yetimleriyiz. Ne büyük saadet O'nun yetimi sayılmak! Ama, "Ebedî Hayy"nin ne demek olduğunu da gene O'ndan öğrendik.

Hep birlikte hem öksüz ve hem de yetim kaldığımız o "buçuk günde", bizler, Kütahya'dan bir grup yâranla Alanya'da bulunuyorduk. Eşyâlarımızı henüz açmamış ve yerleşmemiştik ki; aldığımız bir telefon haberiyle, orada nezâketen bir gece kalıp, sabahleyin Kütahya'ya hareket ettik. Birlikte geçirdiğimiz o geceyi unutmak mümkün değil!

(BU BİR RÂZ-I DERÛN... ÇOLUK ÇOCUĞA GÖRE DEĞİL) dediği Hancı'sını, sabaha kadar -anlasak da anlamasak da- baştan sona ağılayarak okuduğumuz o geceyi kim unutabilir ki?

İşte bu duygularla herkes gibi yola düşüp, İstanbul'a vâsıl olduk.

Merkez Efendi'de, O'nu, sevenlerinin parmakları ucunda uçarcasına götürüp, bir karış toprağa sığdırdık.

Bendeniz düşündüm... O Koca Sultan, oraya nasıl sığıdı?

Biliyor ve inanıyorum ki, bütün evlâtları aynı duyguyla yüklüydü ve hepimiz, dışa vurmasak da soruyorduk: "Biz, şimdi ne yapacağız?

Anamız, bizi kime emânet etti?" diye...

Bendeniz de o günlerde, düşündüm ki:

22 Mart 1993'den geriye doğru en az on yıldır, Kendileri'ne götürdüğümüz her mes'elenin hâlli

için, bizleri hep bir isme, bir merkeze yönlendirmişlerdi.

Hazret-i Ali'nin, bir gün; hutbe için çıktığı minberde ânîden sesini yükseltip:
"Bana sorun, bana sorun! Ne soracaksanız, vakit geçirmeden bana sorun! Hazret-i
Peygamber'in emzirdiği süt hâlâ dudaklarımda!"

Diye bağırdığını hepimiz biliriz.

Öksüz kalışımızın ilk merhalesini böylece atlattım. Fakat bir müddet sonra dehşetle hissettim ki;
biz, yalnızca "öksüz" değil, aynı zamanda da "yetim"dik.

Büyük Terbiyeciler, ezel nasîbi bulunan insan kılıklılarının beden topraklarına önce tohumu ekiyor;
bu, onların bence "babalık" vasfı...

Bilâhare, aynı tohumun neşvü nemâ bulması için bizim bedenlerimizi birer rahim gibi kullanıp,
güyâ bizden, yepyeni birer varlık doğuruyor; bu da mürşîd-i kâmillerin analık vasfı olsa gerek!
Bu görüşe belge mi arıyoruz?

Hemen hepimiz örneklerini yaşamışızdır. Meselâ Sâmiha Annemiz, yazıp söyledikleriyle, bizde,
önce bir merak ve bir meyil uyandırmış yâhut bizden filânca konuyu önemsememizi istemiştir.
Biz de, O'nun ilgisini celbeden, O önemseydiği için bizim de ilgimizi çeken bu mevzû'a ağırlık
veriyor, araştırıyor, çabılıyor ve ortaya bir iş, bir güzellik, bir hizmet çıkartıyoruz. Peşinden
bakıyoruz ki, aynı Sâmiha Anne, bu hizmetten dolayı bizlere teşekkür edip, iltifatlara boğuyor.
Ortaya konan küçük veyâ büyük bu işin fikrî mîmarı O... Tohum O'nun! O projenin tahakkuku
için bütün maddî - mânevî donatı ve malzeme O'ndan geliyor. Bütün bunlara rağmen, bizi
alkışlayan ve bize teşekkür eden de kendisi.

Ana da o, Baba da!

İşte bu yüzden, zâhiren, hem öksüz ve hem de yetim kaldığımızı inanıyorum.

Günümüzün en çâresiz veyâ en hayırsız annesi bile, yavrusunu terk edecekse, onu götürüp hiç
olmazsa câmi avlusuna bırakır. Çünkü, o yavruyu bir merhamet ve şefkat sâhibinin kavrayıp
kucaklaması ihtimâlinin, en fazla orada bulunacağına inanır.

Kaldı ki bizim Anamız, herhangi bir ana değil! Bizi terk etmiş de değil! Mes'ele, bizim
evlâtlığımızın çapında...

İşin başından beri, Sultan Anamız'ın bizi emânet ettiği İlhan Sultan'ın, oturduğu minberden, hâl
diliyle Ali gibi seslendiğini hâlâ duyar gibiyim.

Bayezid-i Bestâmî Hazretleri, bir gün, bir köpek görmüş ve saygıyla ayağa kalkmışlar.

Bunun sebebi sorulunca da: "Köpeğin boynundaki şu paçavra, bir dervişin hırkasının
paçavrasıdır. Onun için bu köpeğe böyle hürmet ediyorum." cevâbını vermiş.

Bu hâdiseyi nakleden zât diyor ki: "Bu, henüz, dervişin hırkasının paçavrasına olan tâzimdir.

Büyük mürşitler hakkında ne gibi tâzim îcâb edeceği, buna kıyâs olunmalıdır."

Bunun üzerine düşündüm ki; şahsen, gerekli tâzimi acaba gösteriyor muyum?

Meselâ, hiç olmazsa yazarken veyâ konuşurken kullandığım dil bakımından Sultan Anamız'a
hürmetkâr mıyım, değil miyim?

O'nun aslâ kullanmadığı ve üstelik bir ömür çalاکalem savaştığı uydurma kelimeleri şuursuzca

dilimden ve kalemimden düşürmüyorsam... Bu konuda hiç titizlenmiyorsam; Sâmîha Annemiz'in vasiyetini yerine getiren ve Büyük Lügati hazırlayan Merhum İlhan Ayverdi Hanımefendi, boş yere mi uğraştı ve boş yere mi yatağa mahkûm oldu? O, bu uğurda "kötürüm" olurken, benim dilime birazcık sâhip olmam gerekmez mi? Ve nâzik bedenimi bir nebze bile incitmemem, utanmazlığın dik âlâsı değil midir?

Bilindiği gibi Cenâb-ı Hakk, Kur'ân-ı Kerîm'inde: "Rabb'inize ulaştıran bir vekîl bulun ve ona tam teslim olun." (ZÜMER, 54)

buyurmaktadır.

Yalnızca dil bakımından bile kendimi hesâba çektiğimde; önüme çıkan hesap aleyhime bir manzara arz ediyorsa; benim O'na "tam teslim olduğum" söylenebilir mi? Elbette söylenemez!

Hangi huyum, hangi davranışım onlara benziyor?

Anamın peşinden mi gidiyorum, yoksa "kerâmeti kendinden menkul" ve O'nun eserlerini kendisine sermâye edinen kimselerin peşine mi takıldım?

Öyleyse, vay gele başıma!

Tekin UĞUREL

http://www.dertlidolap.com/index.php?option=com_content&view=article&id=883:kmn-pendeym&catid=24:samiha-ayveri&Itemid=31